

Arrest

nr. 200 811 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. POKORNY
Stationsstraat 10 / 002
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2017 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag legt hij de verzoeker een inreisverbod op voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: R.

voornaam: R.

geboortedatum: (...)1972

geboorteplaats: J.

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Uit politiecontrole bleek dat betrokkene niet woonachtig is op het opgegeven adres. Betrokkene heeft zijn verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de betrokken instanties. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vier eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 12.07.2005 (bijlage 26bis)> op 09.12.2008 (bijlage 13), op 06.04.2011 (bijlage 13) en op 16.06.2016 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 03.12.2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn eerste asielpcedure op 30.06.2005 België te zijn binnengekomen.

Op 01.07.2005 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 12.07.2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 18.08.2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 13.10.2009.

Betrokkene verliet volgens eigen verklaringen België in 2012 om te gaan werken in Polen. Op 14.11.2013 ging België akkoord met het verzoek betrokkene volgens de dublinprocedure terug te nemen.

Na zijn terugkeer uit Polen diende betrokkene op 29.07.2016 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.05.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 16.06.2016 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 13.06.2016) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 10.11.2016. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 03.12.2016. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 27.03.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15 12 1980 Deze werd onontvankelijkverklaard op 26.11.2008. Deze beslissing is op 09.12.2008 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13). OP 07.10.2009 diende betrokkene voor de tweede maal een humanitaire regularisatieaanvraag in. Deze tweede 9bis aanvraag werd op 25.03.2011 ongegrond verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing werd op 06.04.2011 aan betrokkene betekend meteen bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13).

Betrokkene werd door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vier eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 12.07.2005 (bijlage 26bis), op 09.12.2008 (bijlage 13), op 06.04.2011 (bijlage 13) en op 16.06.2016 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 03.12.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : R.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)1972

geboorteplaats : J.

nationaliteit : India

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vier eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem aangetekend werd verstuurd op 16.06.2016 (bijlage 13qq) en dat werd verlengd tot 03.12.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvragen - die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd – werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkenes humanitaire regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Op 26 oktober 2017 wordt de verzoeker verwijderd naar zijn land van herkomst, India.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, vervat in de bijlage 13*septies*, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van diezelfde wet, tegen die maatregel een beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet dan ook worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft zodat de vordering in die mate onontvankelijk is.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden zijn vervuld: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Uit de ter terechtzitting voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker op 26 oktober 2017 onder escorte werd verwijderd naar Delhi, India. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden akte, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel met terugleiding naar de grens de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Een gebeurlijke vernietiging van de voornoemde beslissingen levert de verzoeker immers geen titel op om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien de verzoeker België opnieuw zou binnenkomen en er zou verblijven, kan hij op grond van het thans bestreden bevel met terugleiding niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (*cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513*). Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding hebben dan ook geen enkele invloed meer op de rechtstoestand van de verzoeker, zodat de gebeurlijke vernietiging ervan haar niet langer tot voordeel kan strekken.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoeker nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de eventuele vernietiging van de overige componenten van de bijlage 13*septies* (naast de vasthouding), stelt de advocaat van de verzoeker dat er nog wel een belang is aangezien het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten "*samen horen*", zodat er zeker nog belang is bij de vernietiging van het inreisverbod.

Met een dergelijk vaag betoog toont de verzoeker niet aan dat hij nog een specifiek en actueel belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens. Het belang bij de eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, dit is inreisverbod van drie jaar, werd en wordt overigens niet in vraag gesteld.

De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en de grensleiding die werden getroffen op 11 juli 2017 (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verzoeker maakt niet duidelijk welk zijn actueel belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen van 11 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens.

Dit volstaat reeds om het beroep, wat deze beslissingen betreft, te verwerpen (*cf.* RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Het beroep is wat deze beslissingen betreft, derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie alsmede artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, omgezet in Belgisch recht door de wet van 19 januari 2012

Gezien 'het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' en van het "inreisverbod" van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, betekend aan verzoekende partij op datum van 11 juli 2017;

Dat wanneer verwerende partij een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied (BGV) of inreisverbod af te leveren, het niet om een absolute verplichting gaat:

- o Verwerende partij moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet).*
- o Verwerende partij kan bovendien beslissen in individuele gevallen geen inreisverbod op te leggen, omwille van humanitaire redenen (artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet).*
- o In de gevallen waarin verwerende partij een inreisverbod moet afleveren, houdt deze verplichting-geen automatisme in maar behoudt verwerende partij een zekere mate van appreciatiebevoegdheid.*

Dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 het hiernavolgende bepaalt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ...";

Dat verzoekende partij verwijst naar zijn gezondheidstoestand en de diverse aanvragen om machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Dat verzoekende partij lijdt aan longtuberculose;

Dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins onderzoek verrichtte naar de actuele gezondheidstoestand van verzoekende partij, deze laatste werd hier niet over gehoord en kreeg evenmin de kans een recent doktersverslag toe te voegen aan zijn administratief dossier;

Dat de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, omgezet in Belgisch recht door de wet van 19 januari 2012, verwerende partij verplicht een individueel onderzoek uit te voeren, zodat alle omstandigheden van het geval in rekening kunnen worden gebracht;

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.);

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23);

Het betreft een recht waarbij gewaarborgd wordt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ, 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak);

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de verheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel M van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86);

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37);

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer er zonder deze onregelmatigheid aanleiding zou bestaan tot een andersluidende beslissing;

Dat er evenwel geen terugkeergesprek, zoals wel aangehaald in de bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden;

Dat de bestreden beslissing aldus werd genomen zonder rekening houden met de gezondheidssituatie van de betrokkene en met zijn fundamentele rechten;

aldus werd genomen op basis van gegevens die niet meer recent zijn, mogelijk achterhaald zijn; Dat de bestreden beslissing

Doordat verwerende partij nochtans verplicht is, om geval per geval, een volledige en gedetailleerde evaluatie uit te voeren van de evenredigheid tussen het gedrag van de persoon, zijn grondrechten en de banden die hij met de samenleving heeft opgebouwd;

In elk geval moet verwerende partij aantonen dat de informatie die hij had kunnen verwerven geen ander licht zou werpen op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod;

Dat eveneens verwezen wordt naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

Aangezien artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie het hiernavolgende bepaalt:

“...1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat de wettelijkheid van de beslissing tot verwijdering van een verzoekende partij bijgevolg in vraag wordt gesteld;

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu moet gezocht worden, in casu is een overweging dienaangaande ver te zoeken;

De gevolgen voor verzoekende partij zijn nochtans verregaand en zijn volstrekt disproportioneel;

Dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig is tewerk gegaan temeer daar op grond van de bestreden beslissing betrokkene van zijn vrijheid werd beroofd;

Doordat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Doordat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief bevat op grond waarvan deze werd genomen;

Doordat de motivering van de bestreden beslissing de bestreden beslissing geenszins schraagt, zoals hoger reeds werd toegelicht:

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding; Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken; Verwerende partij is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Er vond geen terugkeergesprek plaats. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen;

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar;

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet nader uiteengezet; Doordat gesteld wordt in de bestreden beslissing dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar;

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod;

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld;

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende;

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent;

Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Doordat verzoekende partij de motieven die bestreden beslissing onderbouwen, inhoudelijk in vraag stelt, de materiële motiveringsplicht is geschonden;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie alsmede

artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, omgezet in Belgisch recht door de wet van 19 januari 2012 in zich draagt; (...)

4.1. Zoals hoger gesteld, is het beroep niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het middel kan dan ook enkel worden onderzocht in de mate dat het betrokken wordt of kan worden op het bestreden inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker de schending lijkt te willen aanvoeren, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, *in casu* de bijlage 13septies, en niet op het inreisverbod. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze bepaling.

Bovendien moet het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker voert in de aanhef van zijn middel de schending op van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*. Het bestuursrecht kent echter diverse en van elkaar te onderscheiden beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot de loutere verwijzing naar de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

De verzoeker verzuimt tevens om concreet toe te lichten op welke wijze het bestreden inreisverbod artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn zou schenden.

Deze middelenonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

4.2. Ten aanzien van het inreisverbod voert de verzoeker in zijn enig middel aan dat de verweerder in individuele gevallen kan beslissen om geen inreisverbod op te leggen, omwille van humanitaire redenen en dat, in de gevallen waarin de verweerder een inreisverbod moet afleveren, deze verplichting geen automatische inhoudt maar de verweerder een zekere mate van appreciatiebevoegdheid geeft. De verzoeker betoogt dat er, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, geen terugkeergesprek heeft plaatsgevonden. De bestreden beslissing werd volgens de verzoeker genomen zonder rekening houden met zijn gezondheidssituatie en zijn fundamentele rechten. De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van gegevens die niet meer recent en mogelijk achterhaald zijn. De verzoeker verwijst dienaangaande naar de diverse medische verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die hij zou hebben ingediend. Hij stelt aan longtuberculose te lijden en betoogt dat de verweerder hieromtrent geen onderzoek verrichte, dat hij hieromtrent niet werd gehoord en niet de kans kreeg om een recent doktersattest toe te voegen aan het administratief dossier. Voorts wordt volgens de verzoeker in de bestreden beslissing op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Er zou niet nader zijn uiteengezet waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd. Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft de verweerder volgens de verzoeker op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. De verzoeker besluit dat het inreisverbod maar schaars is gemotiveerd en dat de weerhouden motivering niet afdoende is.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht legt het bestuur slechts op om in de bestreden akte op afdoende wijze de redenen, in rechte en in feite, op te geven die eraan ten grondslag liggen. Een dergelijke motiveringsplicht behelst slechts een positieve motiveringsplicht. Het bestuur moet dan ook enkel aangeven welke de redenen zijn die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verweerder wel degelijk, in rechte en in feite, motiveert waarom hij besluit tot het opleggen van een inreisverbod en dat hij daarnaast ook uitdrukkelijk motiveert waarom hij opteert voor een inreisverbod van drie jaar.

De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen zijn de volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vier eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem aangetekend werd verstuurd op 16.06.2016 (bijlage 13qq) en dat werd verlengd tot 03.12.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvragen - die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd – werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkenes humanitaire regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Zodoende wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. De motieven die worden opgegeven met betrekking tot de duur van het inreisverbod, zoals onder meer het feit dat de verzoeker een hardnekkigheid vertoont om illegaal op het grondgebied te verblijven en het feit dat zijn asielaanvragen alsook zijn humanitaire verblijfsaanvragen negatief werden afgesloten, worden door de verzoeker niet betwist.

De verzoeker toont niet concreet aan dat de opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn om de bestreden beslissing te dragen. In tegendeel blijkt dat de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor

brengt (hij stelt bijvoorbeeld dat de beslissing ten onrechte vermeldt dat er een terugkeergesprek plaats vond), zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De Raad kan de verzoeker volgen waar hij stelt dat de verweerder geen absolute verplichting heeft om een inreisverbod af te geven, maar zich kan onthouden van de afgifte van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. De verzoeker zet echter op geen enkele wijze concreet uiteen welke *in casu* de humanitaire redenen zouden zijn die pleiten tegen het opleggen van een inreisverbod. Met zijn louter rechtstheoretische betoog, toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing onwettig is.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld door rekening te houden met de omstandigheden van het specifieke geval.

De verzoeker betoogt dat er, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, er geen terugkeergesprek heeft plaatsgevonden. De Raad stelt echter vast dat in het inreisverbod nergens sprake is van een 'terugkeergesprek'. Er wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar het feit dat de verzoeker zou geïnformeerd zijn door de stad Sint-Truiden over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt dat de verzoeker op 13 december 2016 te Sint-Truiden een gesprek had met betrekking tot de terugkeer. De verzoeker toont met de loutere ontkenning van dit gegeven, geen gebrek in de motivering of de feitenvinding aan.

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand, merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, verschillende aanvragen heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft enkel asielaanvragen en aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

De verzoeker kan voorts ook niet voorhouden dat hij (nog steeds) lijdt aan longtuberculose. Uit het administratief dossier, met name uit de brief van 7 juli 2016 uitgaande van Dr. W., blijkt immers dat zijn behandeling was afgelopen op 25 januari 2016. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder hiermee nog rekening diende te houden. In de mate dat de verzoeker nog poneert dat de gegevens mogelijk achterhaald zijn en dat hij niet de kans kreeg om een recent medisch attest voor te leggen, maakt hij niet concreet aannemelijk dat hij op de datum van de bestreden beslissing nog leed aan deze of gene ziekte. De verzoeker brengt overigens ook bij het onderhavige verzoekschrift geen enkel medisch attest bij, dit terwijl hij blijkens het administratief dossier op 12 juli 2017 uitdrukkelijk verklaarde niet ziek te zijn en geen medische behandeling nodig te hebben.

4.5. De verzoeker voert in dit kader tevens de schending aan van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

"(...)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd. Het wordt door de verweerder niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing kan tevens worden aangemerkt als een bezwarend besluit, dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, is *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet evenwel worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 13 december 2016 door de stad Sint-Truiden werd gehoord inzake de terugkeerverplichting die toen reeds op hem rustte. Er valt niet in te zien en de verzoeker toont niet aan dat hij, na de informatie die hij kreeg op 13 december 2016, niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om nieuwe medische attesten bij te brengen indien hij dit nuttig achtte. Tevens blijkt dat de verzoeker, bij zijn interceptie door de politie op 11 juli 2017, de mogelijkheid kreeg om verklaringen af te leggen. De verzoeker maakt, gelet op deze vaststellingen, niet concreet aannemelijk dat hij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing niet de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van zijn situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. Bovendien verliest de verzoeker tevens uit het oog dat hij twee humanitaire verblijfsaanvragen heeft ingediend waarbij hij zijn specifieke situatie genoegzaam heeft kunnen laten geleden. Deze verblijfsaanvragen werden echter, zoals in de bestreden akte pertinent wordt gesteld, negatief afgesloten.

De verzoeker toont niet aan dat het hoorrecht *in casu* werd geschonden.

4.6. De Raad kan tot slot enkel vaststellen dat uit de eenvoudige lezing van de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verweerder wel degelijk een zeer concrete motivering hanteerde, toegespitst op het specifieke geval van de verzoeker, zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Deze motieven luiden als volgt: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: De asielaanvragen - die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd – werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkene humanitaire regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt op welk punt het, gelet op deze niet-betwiste motieven van de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk of onevenredig zou zijn om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen. In zoverre de verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en de longtuberculose waaraan hij lijdt, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers behandeling reeds is afgelopen. De verzoeker maakt voorts op geen enkele wijze concreet aannemelijk met welke van zijn individuele belangen *in casu* geen rekening zou zijn gehouden bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. Hij verzuimt zelfs om concreet toe te lichten welke *“grondrechten”* met de voeten zouden zijn getreden. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet. Voor zover de verzoeker tevens de schending beoogt aan te voeren van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, toont hij niet aan dat deze bepaling werd miskend.

4.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE